

สถานที่ที่เพอร์เฟกต์

A PLACE CALLED PERFECT

HELENA DUGGAN

เจียน

อลิซ แปก

The Battle for Perfect

A Place Called Perfect เล่ม 3 สงครามซอมบี้ที่เพอร์เฟกต์

Helena Duggan เขียน

อลิซ แพล

ตีพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2563

ราคา 265 บาท

Original Title: The Battle for Perfect

First published in the UK in 2019 by Usborne Publishing Ltd., Usborne House,

83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Copyright © Helena Duggan, 2019

Cover illustration by Karl James Mountford © Usborne Publishing, 2019

Map and "The Story So Far" illustrations by David Shephard © Usborne Publishing, 2019

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2563: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไข) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ดักกิน, เฮเลนา.

สงครามซอมบี้ที่เพอร์เฟกต์. -- (ชุด A Place Called Perfect). -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2563.
264 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. อลิซ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-04-4848-7

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจารย์รัช สุทธิโรจน์
• บรรณาธิการเล่ม ณัฐชา กฤตศิริติพย์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ศรีโรจน์ ไพบูลย์พงษ์ • ศิลปกรรม
MYIE • กราฟิก สุปราณี โอภัยแสง • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ •ประสานงานการผลิต พรทิพย์ ทองบุตร

เขตต์ที่ ศาลาลิขิตแทน โทร: 0-2291-7575 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร: 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร: 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

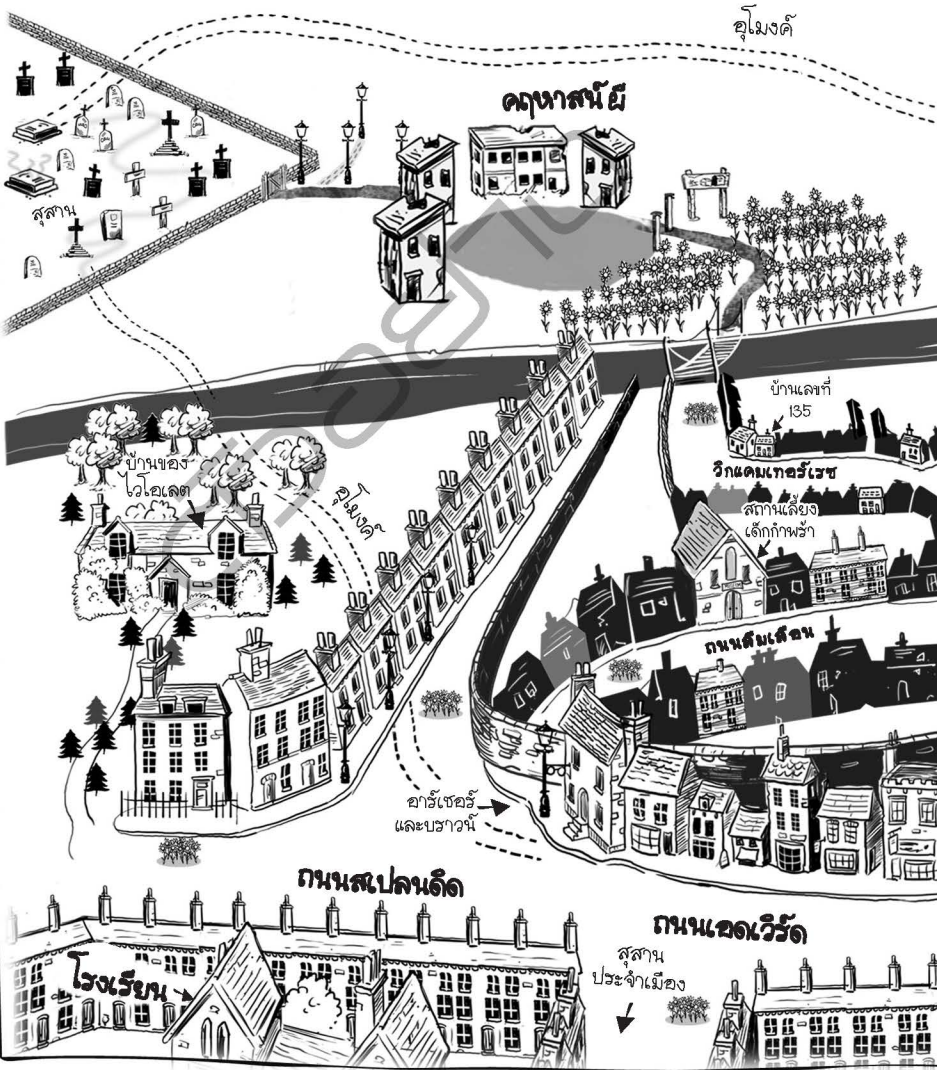
หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา

และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น

โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร: 0-2662-3000 กด 1

ยินดีต้อนรับสู่เมือง

อุโมงค์

ถนนสาย 5

สุสาน

บ้านของ
ไวโอลิต

อุโมงค์

บ้านเลขที่
135

วิกตอเรีย

สถานีเคียง
เด็กกำพร้า

ถนนดินเดือน

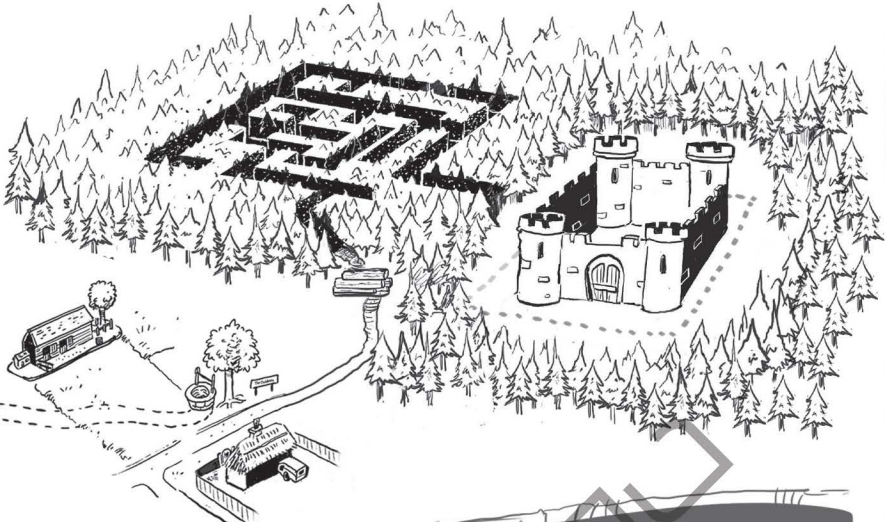
อาร์เชอร์
และบราวน์

ถนนสเปคตินิด

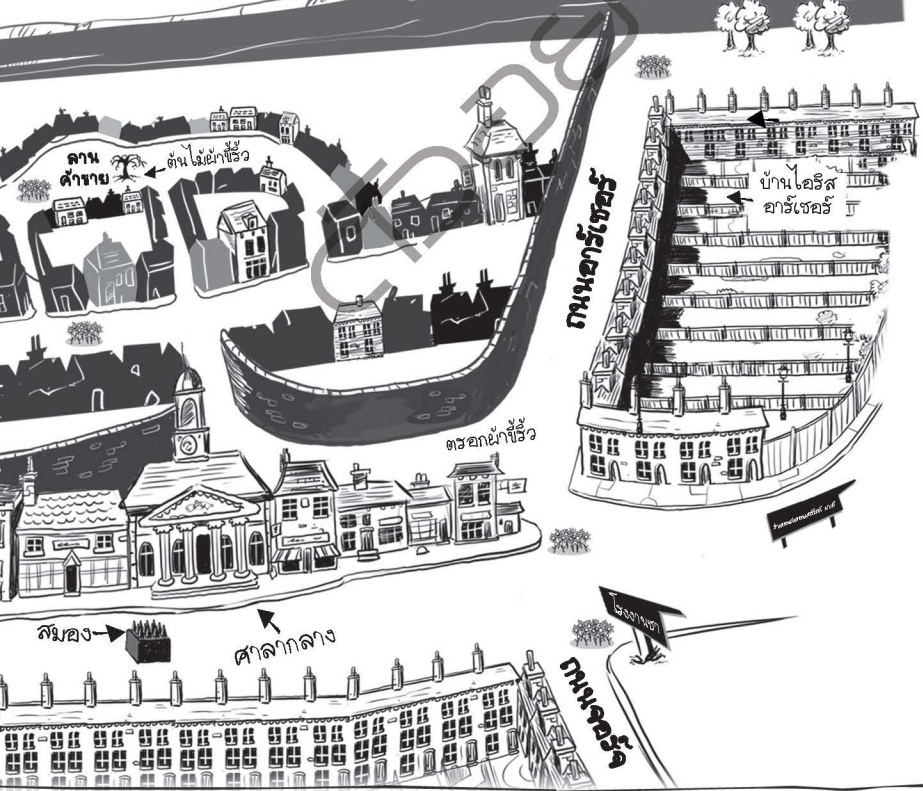
โรงเรียน

ถนนเซเวียร์

สุสาน
ประจำเมือง

ชานเมือง

ถนนชาร์เทอส์

บ้านไอริส
ชาร์เทอส์

ตึกอำนวยการ

ศาลากลาง

ถนนชาร์เทอส์

สนาม

วันเกิดของเด็กชาย

ไวโอเล็ตจ้องมองดอกไม้ลูกดาจิ๋วกะพริบตาอยู่ในกล่องแก้วขนาดเล็ก เธอตัวสั่นเมื่อดอกไม้หันมาจ้องเธอตรงๆ กลีบดอกที่เหมือนผิวโปร่งแสงกะพริบช้าๆ ขณะที่ก้านบางๆ สีแดงเด่นตลบเป็นจิ้งหะตามเลือดที่หล่อเลี้ยงมัน

ยูจิน บราวน์ พ่อของไวโอเล็ต สวมเสื้อคลุมทดลองสีขาวยุ้งนึ่งขี้ดเขียนสมการคณิตศาสตร์อะไรสักอย่างที่ซับซ้อนบนกระดานดำทางซ้ายมือของเธอ ตรงอีกฟากของห้อง ฝุ่นซอล์กลอยคลุ้งรอบตัวเขา เด็กชาย เพื่อนรักของไวโอเล็ต เกาศีรษะขณะนั่งอยู่ตรงโต๊ะเหล็กตัวใหญ่กลางห้อง กำลังพยายามทำการบ้านที่มีสับสนสุดดีสิ่ง วันหยุดฤดูร้อนเพิ่งจะจบลงและเด็กชายพบว่า การปรับตัวให้เข้ากับโรงเรียนเป็นเรื่องยาก การบ้านของมิสซิสมูตติกี้ไม่ได้ช่วยให้ความยากลำบากนี้ง่ายขึ้นเลย

พวกเขาอยู่ในห้องใต้ดินของร้านอาร์เชอร์และบราวน์ซึ่งเป็นร้านประกอบแว่นของเมืองนี้ ตอนนี้นี่ที่สวยกว่าเมื่อก่อนมาก เมื่อสมัยที่เอ็ดเวิร์ดกับจอร์จ ลูกผู้ชั่วร้ายของเด็กชายเป็นเจ้าของที่นี่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อห้างสรรพสินค้าของ

ช่างประกอบแว่นสายตาพี่น้องอาร์เซอร์ ห้องใต้ดินเคยเป็นที่ลุ่มหัวของพวกเขา ผู้ตรวจตรา กองทัพนักเลงผู้เหี้ยมโหดของเอดเวิร์ดกับจอร์จ และเคยเป็นห้องที่ไม่น่าอยู่ เปลวควันเนื้อหยาบแขวนตะขอละหอนโดบนเพดานหินเปลือยเปล่าและลิ่งไม้เก่าๆ ถูกใช้เป็นโต๊ะและที่เก็บของทั่วห้อง ห้องนี้มีกลิ่นด้วย เป็นกลิ่นผู้ชายตัวใหญ่ชนิดกึ่งหือซึก ในปัจจุบันนี้ตั้งแต่ยูจินเริ่มใช้ห้องนี้เป็นห้องทดลองใหม่ ที่มีพรหมหลากหลายประการจัดกระจายบนพื้นหิน ภาพวาดแขวนผนัง และเตาผิงเก่าขนาดใหญ่ซึ่งเคยอยู่หลังกองของรกรุงรังกลิ่นเหม็นของพวกเขาผู้ตรวจตราคอยแผ่ความร้อนออกมา ให้ความอบอุ่นแก่ผนังสี่เทา มีดอกไม้ลูกตาอยู่ทั่วทุกที่ ครอบด้วยกล่องแก้วอยู่บนโต๊ะทำงานเหล็ก

ดอกไม้ลูกตาคือสาเหตุที่ทำให้ครอบครัวของไวโอเล็ตเริ่มย้ายมาที่เมืองซึ่งก่อนหน้านี้ชื่อเพอร์เฟกต์ ตอนที่เอดเวิร์ดกับจอร์จอ่านงานวิจัยของยูจินในนิตยสาร*อายส์ปาย* และเชิญเขามา ตอนแรกพี่น้องอาร์เซอร์พยายามใช้ดอกไม้ลูกตาทำเรื่องเลวร้าย ต่อมาวิลเลียม อาร์เซอร์ติดตั้งมันเป็นระบบรักษาความปลอดภัยทั่วเมือง แต่ตอนนี้ยูจินตัดสินใจว่าอยากใช้ดอกไม้ลูกตาในแบบที่เขาตั้งใจไว้แต่แรก เมื่อไม่นานมานี้เขาได้รับเงินจากมหาวิทยาลัยให้ทำตามนั้นได้ และกำลังพัฒนาดอกไม้ลูกตาอย่างขยันขันแข็งเพื่อช่วยให้คนตาบอดมองเห็น

โรส แม่ของไวโอเล็ต เป็นนักบัญชีผู้ประสบความสำเร็จก่อนจะมาที่เพอร์เฟกต์ แต่หลังจากถูกพี่น้องอาร์เซอร์ขโมยเงินธนาคารไป โรสก็เลิกทำบัญชีเมื่อยูจินได้ทุน โรสจึงเข้ามาบริหารร้านประกอบแว่นที่ชั้นบนร่วมกับวิลเลียม พ่อของเด็กชาย ไวโอเล็ตไม่เห็นแม่มีความสุขแบบนี้มานานแล้ว

"ฉันว่ามันก็นำชนลูกอยู่ดี" ไวโอเล็ตกระซิบ มองเด็กชายที่ดูบิดเบี้ยวผ่านกล่องแก้ว เขากำลังกັดปลายดินสองวงอยู่ เธอทำการบ้านเสร็จนานแล้วและเริ่มเบื่อขณะรอเพื่อนทำการบ้านให้เสร็จ

"มันไม่น่าชนลูกหรอกจะ ไวโอเล็ต" พ่อของเธอพูดแก้ มองผ่านฝุ่นซอล์ก มาที่เธอ "ดอกไม้สวยๆ ดอกเล็กๆ พวกนี้จะช่วยคนมากมาย! นำทั้งไหมล่ะ"

ไวโอเล็ตรู้ว่าพ่อพูดถูก ดอกไม้พวกนี้จะช่วยคนได้ ถึงอย่างไรพ่อของเธอก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เก่ง ทุกคนบอกเธออย่างนั้น แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า

พวกมันไม่น่าขยะแขยง ถึงแม้จะผ่านเรื่องต่างๆ มากมาย แต่เธอก็ยังตัวสั้นขณะ
มองดอกไม้ลูกตาอยู่ดี

"หนูรู้ค่ะ" เธอมองยูจิน "แต่ทำไมพ่อถึงไม่ทดลองอะไรที่น่าขยะแขยงน้อย
กว่านี้ล่ะคะ อย่างปลุกผมหรือหูหรืออะไรอย่างอื่น"

"อ้อ จริงสิ ฟังดูดีเลยละไวโอเลต ลองจินตนาการถึงแปลงดอกไม้ใบหูดูสิ!"
เด็กชายยิ้มเยาะ สมาธิเริ่มวอกแวก

เด็กชายกำลังพูดถึงแปลงที่อึกฝั่งแม่น้ำ ซ้ำสะพานไป ยูจิน บราวน์ต้องการ
พื้นที่สำหรับหว่านเมล็ดและดูแลดอกไม้ลูกตาจนโตเต็มที่ และด้วยความเห็นชอบ
ของคณะกรรมการของเมือง เขาเริ่มปลุกดอกไม้ลูกตาในที่ร้างซึ่งกั้นกลางระหว่าง
เมืองกับคฤหาสน์ผี

"สองคนคุยกันทำไมจ๊ะ" โรส บราวน์ลงมาถึงตีนบันไดวนหินที่ทอดจากร้าน
ข้างบนลงมายังห้องใต้ดินและเดินเข้ามาในห้อง "ลูกควรทำการบ้านและไม่รบกวน
พ่อแม่ใช่หรือ ไวโอเลต"

"หนูทำเสร็จแล้วค่ะ!" เธอประกาศขณะแม่วางหนังสือพิมพ์*ทาวนทรีบูน*ลง
บนโต๊ะที่เด็กชายทำการบ้านอยู่

"เยี่ยมเลยจ่ะ ลูกรัก" โรสพูดพลางดึงสมุดที่เปิดอยู่ของไวโอเลตมาดู
ข้อความ "บางทีคราวนี้ลูกอาจจะเรียกรอยยิ้มจากมิสซิสมุดดีได้นะจ๊ะ"

มิสซิสมุดดีคือครูของพวกเขาเธอซึ่งไม่เคยยิ้ม

"คงเป็นปาฏิหาริย์เลยล่ะแม่" ไวโอเลตพนมมือออกทางजूก ทั้งตัวลงบน
เก้าอี้นวมสีเหลืองข้างเตาผิง

ไวโอเลตกับเด็กชายเริ่มมาทำการบ้านที่ร้านอาร์เซอร์และบราวน์ตั้งแต่
เปิดเทอม อาคารหลังนี้ตั้งอยู่สุดถนนจากโรงเรียน เป็นที่ที่สะดวกให้พวกเขา
ทำการบ้านเสร็จอย่างรวดเร็ว และนั่นหมายความว่าไวโอเลตกับเด็กชายไม่ต้องเดิน
กลับบ้านเพียงลำพัง ไวโอเลตไม่เคยชอบอยู่คนเดียว ทุกเสียงที่ได้ยินมักทำให้เธอ
จินตนาการถึงฉากเหตุการณ์วุ่นวายสารพัดอย่าง ปกติเด็กชายไม่มีปัญหาเรื่อง
อยู่คนเดียว ทว่าตั้งแต่หลังจากแม่ของเขาเสียชีวิต ไวโอเลตสังเกตเห็นเพื่อนของเธอ
ไม่อยากจะกลับไปวิกแคมเทอร์เรชนอกเสียจากว่าวิลเลียมจะอยู่ที่นั่น และพักหลัง

มานี้วิลเลียมก็ทำงานหนักเสียจนเด็กชายอยู่ที่บ้านของครอบครัวบราวน์ตลอดหน้าร้อน ไวโอเลตแอบได้ยินแม่กระซิบว่าพ่อของเด็กชายกำลังฝังตัวเองอยู่กับงานปกติเด็กทั้งสองอยู่ที่ชั้นใต้ดิน นั่งทำการบ้านของโรงเรียนที่โต๊ะเหล็กตัวใหญ่ จากนั้นถ้าทั้งสองทำทุกอย่างเสร็จแล้ว บางทียูจินก็ให้เงินและพวกเขาจะวิ่งไปซื้อขนมปังที่ร้านขายขนมบนถนนจอร์จก่อนร้านจะปิดตอนเย็น

"ดูเหมือนว่ามาร์จอรี บ्लीตจะมีจุมูกดมกลืนข้าวเหมือนรอบเบิร์ตเลยนะ ต้องอยู่ในสายเลือดแน่ๆ" ยูจินพูด จ้อง*ทาวน์ทรีบูน* ที่บัดนี้กางอยู่บนโต๊ะ

รอบเบิร์ต บ्लीต พี่ชายของมาร์จอรี เคยทำหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นแต่ลาออกเมื่อได้รับตำแหน่งในคณะกรรมการของเมือง ขณะนี้น้องสาวของเขาเขียนข่าวและไวโอเลตเห็นเธอสวมแว่นกันแดดแอบไปมาตามท้องถนนราวกับนักสืบปลอมตัวออกจะตลกอยู่เพราะผมสีขาวยุฟองของมาร์จอรีทำให้ดูเธอผิดเป็นคนอื่นไม่ได้

"ชาวอะไรหรือคะ" โรสถาม เงยหน้าขึ้นจากสมุดของไวโอเลต

"นักวิทยาศาสตร์ที่หายไป คนที่ผมเล่าให้คุณฟังนะ ดอกเตอร์โจเซฟ บอร์มาร์จอรีเขียนบทความเรื่องเขา เรื่องนี้แปลกจริงๆ มันบอกว่าเขาถูกจับตัวไปตอนกลางดึก จากบ้านของเขาเลย"

"โอ้! ไอร์สรู้จักเขา!" เด็กชายพูดอย่างตื่นเต้น เห็นได้ชัดว่ามองหาเรื่องที่ทำให้วอกแวกกว่าเดิม "ไอร์สบอกพ่อเมื่อวันก่อน ผมว่ายาทำงานกับเขาหรืออะไรสักอย่าง เมื่อสักสัปดาห์มาแล้ว"

"ยาของเธอไม่ได้แค่ขนาดนั้นนะจ๊ะ เด็กชาย!" โรสหัวเราะ

"ไอร์สต้องมีเพื่อนเป็นคนสำคัญแน่ๆ ดอกเตอร์บอร์เป็นคนฉลาดที่สุดคนหนึ่งของโลก แต่เขาเกษียณไปนานแล้ว ฉันต้องถามยาเธอสักหน่อย จะน่าสนใจมากถ้าได้ฟังเรื่องของเขา คนที่น่าหลงใหล สมมที่ที่น่าหลงใหล!" ยูจินสายศีรษะ

"ลูกตอบคำถามไม่ครบนะจ๊ะ ไวโอเลต" โรสชี้ไปยังสมุดตรงหน้า

"หนูเปล่านะคะ" ไวโอเลตพูดพลางเดินไปที่โต๊ะ เธอหน้าแดงเมื่อแม่ชี้สมุดเสียๆ "ก็ที่นี่นะสิคะแม่ พวกลูกตาทำให้หนูขุ่นลูก หนูไม่มีสมาธิเลยตอนที่พวกมันมองหนูตลอดเวลา!" เธอออกตัวอย่างฉุนเฉียว

"นี่มันข้ออ้างที่ไม่เข้าท่าเลยนะ ลูกรัก" โรสพูด "ลูกทำดีกว่า ไม่อย่างนั้น มีสติสมมุติจะเขียนลงในบันทึกประจำวันของลูกอีก"

ไวโอเล็ตฮึดฮัดและนั่งลงที่โต๊ะข้างเด็กชายตามเดิม ลากสมุดมาอ่านคำถามข้อแรกทีลืมห่า

"ลูกตาทำให้ฉันลืมห่า" เด็กชายลือเบา ๆ ขณะที่โรสเดินขึ้นบันไดหายลับไป

"ตลกมากเลยนะ" ไวโอเล็ตชำเลืองมองเพื่อน

"ฉันนึกว่าเธอไม่กลัวอะไรเลยซะอีก" เขาลือต่อ

"เธอหมายความว่ายังไง ฉันไม่ได้กลัวนะ!" เธอพยายามเขียนคำตอบ

"แล้วดอกไม้ลูกตาละ" เขายิ้มเยาะ

"ฉันไม่ได้กลัวมันนะ เด็กชาย พวกมันแค่ทำฉันประสาทเสีย น่าขยะแขยงจะตาย!"

"ฉันว่าเธอดูกลัวเลยละ!"

"ฉันเปล่า!" เธอพูดอย่างฉุนเฉียว เล็กๆ ขณะหยิบยางลบมาลบคำตอบที่ผิด

"ถ้าเธอไม่กลัวก็พิสูจน์สิ! ฉันทำให้เธออยู่ในแปลงดอกไม้ลูกตาคืนนี้!"

เด็กชายกระซิบ

ไวโอเล็ตหยุดสิ่งที่ทำอยู่ เงยหน้าขึ้นดูให้แน่ใจว่าพ่อไม่ได้ยิน "ทั้งคืนเลยหรือ"

"เปล่า อาจจะแค่...สลิปห่านาที่ ฉันทำให้เธออยู่ในแปลงดอกไม้ลูกตาคนเดียว นานสลิปห่านาที่คืนนี้" เด็กชายฉีกยิ้มยิบฟัน "เธอจะเรียกว่าเป็นของขวัญวันเกิดล่วงหน้าให้ฉันก็ได้นะ! เธอคอยถามอยู่เรื่อยว่าฉันอยากได้อะไร!"

"แล้วเธออยากได้ฉันอยู่ในแปลงสำหรับวันเกิดเธอนี้นะ นั่นไม่ใช่ของขวัญซะหน่อย!" ไวโอเล็ตพูด หน้าแดงเรื่อ

"ไม่ใช่แปลงไหนก็ได้นะ ไวโอเล็ต" เขาทำเสียงน่ากลัวและจ้องเธอตรงๆ ดวงตาสีเข้มของเขาเบิกกว้าง "แต่เป็นแปลงดอกไม้ลูกตา ยังไงก็เถอะ" เขาเปลี่ยนน้ำเสียงกลับเป็นปกติ "สีหน้าของเธอต้องเป็นของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุดที่ฉันเคยได้มาเลย!"

วันเกิดปีที่สิบสามของเด็กชายจะมาถึงในอีกสองสามวัน ไวโอเล็ตเค้นสมองคิดว่าจะให้อะไรเขา นี่เป็นวันเกิดแรกหลังจากที่แม่ของเขาเสียชีวิตและเธอยากให้มันดีเพื่อที่เขาจะได้ไม่เศร้า ไวโอเล็ตคิดจะอบเค้ก แต่ครั้งสุดท้ายที่ลองทำเค้ก เธอก็อบทำห้องครัวไหม้ แล้วเธอก็คิดจะให้ลูกฟุตบอล รองเท้าบู๊ต หรือกระถางสเกตบอร์ด แต่ไม่มีอะไรที่รู้สึกว่าจะใช่เลย ดูจะไม่มีอะไรพิเศษพอ

"นี่มันเป็นของขวัญที่ไม่เข้าท่าเลย ก็แค่คำทำ และฉันก็จะไม่กลัวด้วย!"

"งั้นก็ง่ายนะสิ" เด็กชายหัวเราะ หันกลับไปหาสมุด "นี่มันวันเกิดของฉันนะ เธอควรจะทำอะไรก็ตามที่ฉันอยากให้ทำ!"

ไวโอเล็ตกระพัดกระพืดใส่สมุด การไม่ยอมรับคำทำ โดยเฉพาะจากเด็กชาย เป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้

"ตกลง" เธอถอนหายใจ ภูหน้ากระดาดขจนเป็นรูขุยๆ

อยู่ในแปลงดอกไม้ลูกดาสิบห้าวันที่ไม่ได้มานานขนาดนั้นเสียหน่อย เธอทำได้ อยู่แล้ว และนั่นจะลบรอยยิ้มเยาะจากใบหน้าของเด็กชายได้ เธอแทบรอไม่ไหวที่จะทำแบบนี้ แม้ว่าจะอีกไม่นานจะถึงวันเกิดของเขาแล้วก็ตาม

2

คำทำ

ไวโอเล็ตอยู่หนึ่งไม่กระตุกกระตักขณะดอกไม้ลูกตานับร้อย ๆ ดอก
หลับใหลอยู่รอบตัวเธอ กลีบดอกโปร่งแสงห่อหุ้มมานานที่กลอกไปมาอย่าง
รวดเร็ว เธอนั่งตัวแข็งกอดเข่าบนพื้นดินขึ้น กลัวจะหายใจแรงเกินจนทำดอกไม้
ตื่น เสียงร้องแหลมสูงที่พวกมันเปล่งออกมาเมื่อถูกรบกวนยังคงหลอกหลอน
ความฝันของเธอหลายครั้ง

ไวโอเล็ตควรจะอยู่ที่การประชุมคณะกรรมการ แต่เธอบอกพ่อว่าจะไปทำ
โครงการของโรงเรียนที่บ้านเด็กชาย เด็กชายบอกวิไลแบบเดียวกันและทั้งคู่
ไปเจอกันที่สะพานเมื่อเริ่มมีด

เพื่อนของเธอส่งวิทยุสื่อสารให้และชี้ข้ามแม่น้ำไป

"ฉันจะคอยจับตาอยู่" เขาดูจริงจัง "เธอต้องอยู่ตรงนั้นนานสิบห้า นาที
ไม่อย่างนั้นจะถือว่าฉันชนะ!"

"ชนะหรือ นี่เราไม่ได้แข่งกันนะ เด็กชาย มันเป็นคำทำ!"

"ใช่เลย ถ้าเธอทำไม่ได้ตามที่ทำ ฉันก็ชนะ!"

ไวโอเล็ตบังคับตนเองไม่ให้ตอบโต้ แม่บอกว่าเธอเป็นคนที่ขี้ขลาดที่สุดในโลก ไวโอเล็ตรู้ว่าเป็นเรื่องจริง ถ้าไม่จริง เธอก็คงไม่มานั่งอยู่ในแปลงดอกไม้ ลูกตาตอนนี้ ต่อให้เป็นวันเกิดของเพื่อนสนิทหรือไม้ก็ตาม

"เด็กชาย...เด็กชาย!" เธอพูดเสียงไม่พอใจใส่วิทยุสื่อสาร "ต้องหมดเวลาแล้วไม่ใช่หรือ ฉันอยู่ตรงนี้มีลิปทานาทีแล้วแน่ๆ!"

วิทยุส่งเสียงแตกพร่าทำลายความเงียบ ไวโอเล็ตสะดุ้งและยึดมั่นใส่ในเสื้อไหมพรมเพื่ออุดเสียง

"ยัง ยังไม่หมด!" เสียงของเพื่อนเธอดังลอดผ่านผ้าขนสัตว์ออกมา

"เหลือเวลาเท่าไร"

"เธอเพิ่งอยู่ตรงนั้นแค่ เอ่อ..." เขาลังเล "หกนาทีก"

"ไม่มีทาง ฉันอยู่มานานกว่านั้นตั้งเยอะ!" เธอกระซิบโกรธๆ

"ใจผ่อแล้วหรือ"

เธอแน่ใจว่าเด็กชายหัวเราะเยาะก่อนที่สายจะตัดไป

"จันเป่ล่านะ!" เธอพูดอย่างจุนเจียว กดปุ่มเรียกอีก

ดอกไม้ข้างตัวเธอสะดุ้ง ไวโอเล็ตตัวแข็ง ดอกไม้บนเล็กน้อยแล้วนอนต่อ เธอขยับตัวอย่างอึดอัด โกรธเรื่องการจับเวลาของเด็กชาย เธอแน่ใจว่าเขาโกง

จู่ๆ เสียงหนึ่งก็ทำให้เธอสะดุ้ง เธอหันไปทางนั้นและสังเกตเห็นใครสักคน เดินลับๆ ล่อๆ ไปตามถนนหลุมบ่อที่ตัดผ่านกลางแปลงดอกไม้ เธอชะงัดมอง

ร่างชุดดำสวมหมวกคลุมศีรษะเคลื่อนไหวย่างรวดเร็วตัดแปลงไป เธอแน่ใจว่าเป็นเด็กชาย เห็นได้ชัดว่าเขาพยายามแกล้งเธอ ไวโอเล็ตขยับตัวอย่างระมัดระวัง ลงคลานบนพื้นดินระหว่างแถวดอกไม้ที่หลับใหลไปยังถนน มุ่งมั่นจะจับเขาให้ได้คาหนังคาเขา

เธอไปถึงถนนพอดีเมื่ออีกาตัวใหญ่โฉบลงจากท้องฟ้ามืดมืดเบื้องบนสู่สิ่งที่เธอคิดว่าเป็นป่าของเพื่อนเธอ

"ทอมหรือ" ไวโอเล็ตสุดหัวใจแรง เสียงกระซิบนั้นดังก้องในคำคืนอันเงียบเชียบ

ฝ่าแผ่นดินของเด็กชายหันมาเห็นเธอ ดวงตาสีฟ้าเหมือนน้ำแข็งของเขาสั่นไหว

สีอันเยือกเย็นนั้นเป็นความแตกต่างทางกายภาพเพียงสิ่งเดียวระหว่างเขากับพี่ชายตาสีดำ ทอมสะดุดขณะรีบร้อนขยับไปข้างหน้า วิ่งเต็มฝ่าเท้าไปยังคฤหาสน์ผีไวโอเล็ตขึ้นชั้นและรีบตามเขาไป

ไวโอเล็ตไม่เจอทอมอีกเลยหลังจากที่เอดเวิร์ดกับจอร์จ อาร์เซอร์ถูกจับเพราะพยายามยึดเมืองเป็นครั้งที่สอง เอดเวิร์ดจับตัวเด็กชาวเมืองสองคนด้วยความช่วยเหลือจากทอม บวกกับสัตว์ประหลาดซอมบี้ชื่อผู้ลักตัวเด็กและพยาบาลบ้าที่ชื่อพริสซิลลา พอวิก แล้วกล่าวหาเด็กชายกับวิลเลียม จากนั้นก็จัดจากการช่วยเหลือเด็ก ๆ เอดเวิร์ดกลับไปเมืองเยี่ยงวีรบุรุษและปล่อยตัวจอร์จ ทั้งคู่ดูแลให้ชาวเมืองเผชิญหน้ากันเพื่อที่เขาจะได้กลับมาควบคุมเมืองอีกครั้ง จนกระทั่งไวโอเล็ต เด็กชาย และคนอื่นๆ หยุดพวกเขาได้ แต่สูญเสียมาคิลา อาร์เซอร์ แม่ของเด็กชายกับทอมอย่างน่าเศร้า ขณะที่หล่อนพยายามช่วยลูก ๆ

ไวโอเล็ตเห็นทอมครั้งสุดท้ายตอนที่เขาแอบไปเยี่ยมหลุมศพแม่ เขาหนีไปและเธอรู้สึกผิดตั้งแต่บัดนั้นมา ก่อนตาย มาคิลาขอให้ไวโอเล็ตช่วยพาฝาแฝดทั้งสองกลับมาหากันเพื่อให้พวกเขาเป็นครอบครัวจริงๆ แต่จนถึงบัดนี้ไวโอเล็ตก็ยังไม่ได้ทำอะไรตามคำสัญญานั้นเลย

เด็กชายกับทอมไม่ได้โอดมาด้วยกัน ตอนเริ่มยุคเพอร์เฟกต์ หลังจากวิลเลียม อาร์เซอร์หายไป มาคิลาเผชิญค้นพบแผนการอันน่าสะพรึงกลัวของเอดเวิร์ดกับจอร์จสำหรับเมืองนี้ พวกเขาตั้งใจจะควบคุมทุกคนโดยใช้แวนส์ลูกหลานชโอมจินตนาการของผู้คน ใครก็ตามที่ไม่ทำตามจะถูกโยนไปอยู่ในแดนไร้ผู้ครองสถานที่ซึ่งถูกกำแพงมหึมาตัดขาดจากเมืองส่วนอื่นๆ มาคิลาซึ่งหวาดกลัวมากแอบให้กำเนิดลูกชายฝาแฝด และทิ้งทารกไว้ตรงนอกสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในแดนไร้ผู้ครองเพื่อปกป้องพวกเขาจากทั้งสอง ทารกเติบโตที่นั่นโดยไม่มีใครรู้ว่าพวกเขามาจากไหน

ทอมถูกพยาบาลพอวิกซึ่งเคยทำงานที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าชโอมตัวไปจากที่นั่นขณะยังเด็ก พอวิกเลี้ยงทอมและบังคับให้เขาทำเรื่องชั่วร้าย ผู้คนจึงคิดว่าทอมเป็นเด็กไม่ดี แต่เช่นเดียวกับมาคิลา แม่ของเด็กชาย ไวโอเล็ตเชื่อว่าทอมเป็นคนดีซึ่งไม่เคยได้รับโอกาสให้แสดงให้เห็น อย่างแรก ทอมมีอีกาเป็น

สัตว์เลี้ยงที่ดูเขาจะรักมันจริงและไวโอเล็ตไม่คิดว่าคนเลวจะรักสัตว์ได้ อย่างที่สอง ตอนที่เอดเวิร์ดกับจอร์จพยายามยึดเมืองคืน ทอมช่วยไวโอเล็ตไว้ครั้งหนึ่งจากผู้ลักตัวเด็กขณะที่มันจู่โจมเธอหน้าบ้านของเธอ และอีกครั้งหนึ่งจากอสูรกายตัวเดียวกันที่สุสาน โดยที่พยาบาลลพวิกยื่นหางออกไปเพียงไม่กี่เมตร

คืนที่มาคิวลาเสียชีวิต ทอมช่วยเด็กชายด้วยเช่นกัน โดยสั่งให้ผู้ลักตัวเด็กส่งพี่ชายให้แจ็ก เพื่อนของเธอ ไวโอเล็ตแน่ใจว่าทอมต้องเดือดร้อนหนักแถมตอนที่พยาบาลลพวิกรู้เรื่อง ทอมพูดอะไรแปลกๆ ขณะส่งตัวเด็กชายให้ เขาบอกแจ็กว่า "บอกแม่ด้วยว่าบางครั้งฉันก็รู้สึก" แจ็กสับสนกับข้อความนี้ แต่ไวโอเล็ตเข้าใจ

ขณะยืนอยู่ที่ลานค้าขายในคืนเดียวกันนั้น มาคิวลาอ่อนวอนทอมให้กลับมาและบอกรักเขา มาคิวลาบอกว่าความรักของแม่นั้นแข็งแกร่งและหล่อเลี้ยงเขาก็รู้สึกเช่นกัน ถึงแม้ว่าพวกเขาจะแยกจากกันมานานหลายปีเหลือเกิน ไวโอเล็ตตื่นเต้นที่จะได้ส่งต่อข้อความของทอมไปยังแม่ของเขา แต่มาคิวลาเสียชีวิตก่อนที่เธอจะได้บอก

"ทอม หยุดทีเถอะ" เธอร้องเรียกขณะที่วิ่งไปข้างหน้า ผ่านเสาของคฤหาสน์ผี

ไวโอเล็ตล้งเล

ครั้งหนึ่งคฤหาสน์ผีเคยเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว ความคิดเลวร้ายทุกเรื่องเท่าที่นึกออกจะอยู่เต็มหัวใครก็ตามที่ก้าวผ่านทางเข้าห้กฟ้งนั้นเข้าไป จากนั้นไวโอเล็ตก็พบหมอกที่เปลี่ยนจิตใจคนซึ่งเอดเวิร์ด อาร์เซอร์ผสมขึ้นในห้องสร้างเมฆและปล่อยออกไปเพื่อสร้างความสะพรึงกลัวนี้ หลังจากพี่น้องอาร์เซอร์ถูกจับขังไว้ที่ศาลากลาง คณะกรรมการทำลายห้องสีขาวยและหยุดแก๊สไปตอนนี้เธอเตือนตนเองว่าถึงแม้คฤหาสน์ผีจะถูกทอดทิ้งและน่าขนลุก อย่างน้อยตอนนี้มันก็ทำให้รู้สึกปกติ

"ทอม ได้โปรดเถอะ" ไวโอเล็ตร้องขณะเดินไปตามทางเดินแคระแวงซึ่งรายล้อมด้วยบ้านที่สร้างไม่เสร็จ "ฉันต้องคุยกับเธอ ฉันคิดว่ามีคนเล่าเรื่องต่างๆเกี่ยวกับครอบครัวของเธอให้เธอฟัง ฉันรู้ว่าเธอไม่ใช่คนไม่ดีจริงๆ หรือ..."

ลมพัดผ่านพลาสติกสีดำตรงช่องหน้าต่าง เธอสะดุ้ง
"ขออภัยค่ะ ทอม" เสียงไวโอลินดังขึ้น "ฉันเห็นเธอไปเยี่ยมหลุมศพมาสิ
ฉันรู้ว่าเธอคิดถึงแม่..."

ความเจ็บปวดทรวงอกในอกอากาศยามค่ำคืน ประตูลังเสียงเอ็ดดี้อาดและ
ทอมก้าวออกมายังสนามรถเรือทางซ้ายมือของเธอ เขาจ้องตรงไปที่เธอ

ศิวอัยยาบ

เกี่ยวกับทอม

วิทยุสื่อสารส่งเสียงซ่า

"ไวโอเลต ไวโอเลต อยู่ไหนนะ"

ไวโอเลตควานหาในกระเป๋า พยายามปิดสวิตซ์วิทยุ เมื่อเธอเงยหน้ากลับขึ้นมา ทอมกำลังหายลับไปบนเนินด้านหลังคฤหาสน์ มุ่งตรงไปยังสุสาน เธอจะไม่ไล่ตามเขาไปบนเนินตามลำพัง

"ไวโอเลต หยุดเล่นได้แล้ว! เธออยู่ไหน" เด็กชายตะโกน ครั้งนี้เสียงดังมาจากแปลงดอกไม้ลูกตา

"ฉันอยู่ที่นี่" เธอร้องบอก หันหลังเดินกลับออกไประหว่างเสา

ลำแสงจากไฟฉายติดศีรษะอันเล็กตั้งไปตามถนนขณะที่เด็กชายซึ่งจักกรยานพุ่งมาข้างหน้า โกลหยุดตรงหน้าเธอ

"เธอมาทำอะไรที่นี่นะ" เขาหายใจหอบ ทำข้างหนึ่งแตะพื้นเพื่อทรงตัว

"ฉันอยู่ที่แปลงนั้นนานเกินสิบห้านาทีแน่นอน!" เธอพูดอย่างฉุนเฉียว รำคาญเพื่อนที่ทำให้ทอมหนีไป

"มีคนกลัวนะ!" เด็กชายหัวเราะ

"ฉันไม่ได้กลัว! คำทำนองนี้ไง!" เธอตอบ เดินกลับไปทางเมือง เธอไม่แน่ใจว่าควรบอกเรื่องน้องชายของเขาหรือไม่

"เธอต้องหาของขวัญให้ฉันอีกชิ้นแล้วละ" เขาเล่นมุก บ่นจกрянตามหลังเธอซ้ำๆ

ของขวัญอีกชิ้นหรือ ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในหัวของไวโอเลต เธออยากให้ของขวัญที่พิเศษแก่เด็กชาย อะไรบางอย่างที่มีความหมายมากๆ ถ้าเกิดว่าเธอพาทอมกลับมาล่ะ พวกเขาครอบครัวกลับมาอยู่ด้วยกันในวันเกิดเด็กชาย สมบูรณ์แบบมาก และเธอแน่ใจว่าวิลเลียมจะดีใจมากเช่นกัน

"ดอกไม้ลูกตากัดเธอหรือไง เธอก็เลยหนี" เพื่อนของเธอล้ออีก

ไวโอเลตครุ่นคิด ไม่สนใจเขา มาคิดลาจะต้องการอย่างนั้น ไวโอเลตจะทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ของเด็กชาย เธอยังจะได้ให้ของขวัญที่เงินซื้อไม่ได้แก่เพื่อนสนิทของเธอด้วย นั่นคือคำที่ใหญ่ใช้บรรยายของขวัญที่ดีที่สุดทั้งหลาย แต่เธอจะต้องทำอย่างระมัดระวัง ตั้งแต่มาคิวลาตาย การพูดถึงทอมเพียงเล็กน้อยก็ทำให้เพื่อนเธอปิดปากเงียบ

ครั้งสุดท้ายที่พูดถึงฝาแฝดของเด็กชายคือเมื่อฤดูใบไม้ผลิ กลุ่มค้นหาที่นำโดยพ่อของไวโอเลตค้นหานานเมืองอย่างละเอียด มองหาหัวแวนของทอมหรือพยาบาลพอวิก พวกเขาไม่พบอะไรเลย กระท่อมมุงฟางหลังน้อยของพอวิกว่างเปล่า เช่นเดียวกับรถคาราวานฟางท้ายและคอกม้าอีกฟากหนึ่งของทุ่งที่พอวิกใช้เก็บขอมบี้อิวโก ซึ่งมีชื่อเล่นว่าผู้ลักตัวเด็ก และขอมบี้อีกสองตัวชื่อเดนิสกับเดอนีส

หลังจากได้ยืนยันผลการค้นหา ไวโอเลตขอร้องให้เด็กชายไปคุยกับเธออีกครั้ง เธอแน่ใจว่าพวกผู้ใหญ่พลาดอะไรบางอย่างไป พวกเขาหมกเป็นอย่างนั้น เมื่อเขาปฏิเสธ เธอบอกเขาเรื่องคำสัญญาที่ให้ไว้กับมาคิวลาว่าจะพาเขากับทอมมาอยู่ด้วยกัน ให้เป็นครอบครัวจริงๆ เพื่อนของเธอโกรธจัด โกรธกว่าที่เธอเคยเห็นที่จริงแล้วเขาบอกเธอไม่ให้พูดเรื่องนี้อีก

แต่ผ่านไปสองสามเดือนแล้วนับจากวันนั้น บางทีตอนนี้เด็กชายอาจจะ

ไม่ว่าอะไรแล้วก็ได้ และต่อให้ตอนแรกเขาคงโกรธบ้าง แต่เขาจะชินไปเองและแน่นอนว่าจะดีใจมากที่สุดในที่สุดก็ได้มีน้องชาย ไวโอเลตอยากมีน้องสาวหรือน้องชายมาตลอด บางทีการเป็นเด็กคนเดียวระหว่างผู้ใหญ่สองคนก็เหงา ปกติพ่อแม่มักจะนำเปื้อ พวกเขาเอาแต่นั่งจิบชา ถ้าเกิดว่าเธอหาหอมเจอแล้วพากากลับมาหาครอบครัวได้ละ น้องชาย นั่นจะเป็นของขวัญวันเกิดที่ยอดเยี่ยม เด็กชายจะไม่มีวันเบื่ออีกเลย! และมาคราวนี้จะส่งยิ้มลงมาอย่างแน่นอนถ้าได้เห็นทั้งครอบครัวอยู่ด้วยกันเป็นครั้งแรก

ตอนนี้ไวโอเลตรู้แล้วว่าหอมอยู่แถวนี้อีกครั้ง อาจหาตัวเขาได้ไม่ยากนัก เขาวิ่งไปทางสุสานและนั่นคือทางไปซานเมือง บางทีเธออาจคิดถูก บางทีพวกผู้ใหญ่อาจพลาดอะไรบางอย่างไปตอนคืนที่นั่น

"เธอสงบลงบ้างหรือยัง" เด็กชายซัดจิ้งหะความคิดของเธอ

"ฉันเปล่าไม่สงบนะ!" เธอพูดอย่างฉุนเฉียว เดินข้ามสะพานกลับไปที่บ้าน น้ำสีดำนิ่งสนิทอยู่เบื้องล่าง

"ແงລະ!" เขาหัวเราะ จักรยานลั่นบนแผ่นไม้กระดานข้างหลังเธอ

ไวโอเลตเลียวเข้าถนนวิกแคมเทอร์เรซ หยุดที่บ้านเลขที่ 135 บ้านของเด็กชาย

"พ่ออยากให้คุณตามไปเจอที่ศาลากลางหลังประชุมคณะกรรมการเสร็จฉันไปละนะ" เธอพูด

"เธอยังไม่ได้บอกฉันเลยว่าเธอไปทำอะไรที่คุกหาสน์!" เด็กชายฟังดูผิดหวังเล็กน้อยเมื่อลงจากจักรยานแล้ว

"ฉันบอกแล้วไง ฉันบอกว่าไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น!" เธอตอบ

"พวกเด็กผู้หญิงนี่ไม่เคยมีเหตุผลเลย" เขาถอนใจอย่างรุนแรง ขณะล้วงกุญแจออกจากกระเป๋ากางเกงยีน

"แล้วเด็กผู้ชายมีหรือ" ไวโอเลตล้อเลียน "ที่นั่นก็เร็ว ๆ เข้า ฉันต้องไปเอากระเป๋า พ่อจะได้เชื่อว่าฉันมาทำโครงการงานของโรงเรียน!"

เด็กชายเปิดประตูหน้าซึ่งตรงเข้าไปในห้องครัว พื้นที่เล็กๆ นี่ยังคงเป็นสถานที่เปี่ยมสีสันซึ่งมาคิวลาทั้งไว้ แต่ดูอบอุ่นน้อยลงไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเมื่อไม่มี

มาคิวลาแล้ว งานซามสก็ปรกจากมืออาหารเมื่อเข้ายังอยู่บนโต๊ะ บางใบดูจะมาจากมือเย็นเมื่อวานด้วยซ้ำ แต่*ทาวนทรีบูน* ที่กางอยู่คลุมไว้ครึ่งหนึ่งและไวโอเลตไม่อยากจ้อง เสื้อผ้าวางพาดเป็นกองอยู่บนพนักเก้าอี้ กองกระดาษหล่นจากโต๊ะทำงานลงบนพื้นปูกระเบื้อง วิลเลียมไม่ใช่คนที่มึนระเบียบที่สุด เด็กชายบอกว่าหัวพ่อมีความคิดเต็มไปหมดเสียจนไม่มีที่ว่างให้เรื่องโง่ๆ อย่างการล้างจานหรือซักผ้า

ไวโอเลตหยิบกระเป๋านักเรียนสีทากี้จากโต๊ะไม้เก่าโทรมขณะที่เด็กชายลากเก้าอี้ออกมาแล้วนั่งลงอ่าน*ทาวนทรีบูน*

"เธอเคยคิดเรื่องทอมบ้างไหม" เธอถาม หยุดอยู่ตรงช่องประตู

เด็กชายเงยหน้าขึ้น ตาสีดำไม่กะพริบ

"ทำไมเธอถึงพูดแบบนี้"

"ฉันก็แค่..." เธอพยายามหาเหตุผล "ไม่รู้สิ ฉันก็แค่สงสัยนะ!"

เด็กชายกลับไปจ้องหนังสือพิมพ์ แกล้งทำเป็นจดจ่อกับบทความ ความเงียบเต็มเต็มพื้นที่ว่างระหว่างพวกเขา ไวโอเลตขยับตัวอย่างกระอักกระอ่วน

"แล้ว...เธอคิดไหม" ไวโอเลตถามอีกครั้ง ยังคงอ้อยอิ่งอยู่ข้างประตู

"ไม่ ไวโอเลต ฉันไม่คิด!" เขาตอบอย่างเฉียบขาด

ไวโอเลตหน้าแดง กำลังจะก้าวออกไปข้างนอกเมื่อความคับข้องใจเกาะกุมเธอ "อย่างน้อยเธออยาก..."

เด็กชายจ้องเธอเขม็ง ตัดบทประโยคนั้น

ไวโอเลตหน้าแดงไม่น้อย เธอก้าวออกไปที่ถนนวิกแคมเทอร์เรซเงียบๆ ปิดประตูตามหลัง

เธอลากจักรยานจากข้างตัวบ้านและปั่นย้อนกลับไปผ่านลานค้าขาย เข้าสู่ถนนลึมเลือน มุ่งหน้าไปถนนเอดเวิร์ด

อย่างน้อยเด็กชายก็ไม่ได้อึดใจ นั่นถือเป็นความก้าวหน้า ถ้าเธอแค่พิสูจน์ให้เขารู้ว่ามาคิวลาพูดถูกและทอมเป็นเด็กดี วันเกิดปีที่สิบสามของเด็กชายจะเป็นวันเกิดที่ดีที่สุดที่เขาเคยมีมาเลย

คณะกรรมการกำลังออกจากศาลากลางเมื่อเธอจอด พ่อของเธอนั่งอยู่บน

ชั้นบันไดอย่างใจเย็น

"ทำโครงการเสร็จไหม ลูกรัก" เขายิ้ม ลูกขึ้นยืนและปิดกางเกง
"เกือบแล้วค่ะพ่อ" ไวโอเลตโกหก บ่นจักรยานนำหน้าช้าๆ เธอเกลียด
การโกหกพ่อ แต่ไวโอเลตรู้ว่าพ่อจะไม่เห็นด้วยที่เธอไปรบกวนดอกไม้ลูกตา
ทั้งคู่เดินไปตามถนนเอเดเวิร์ด มุ่งสู่ถนนสเปลดิดเจียบๆ เป็นความเงิบ
อันเรียบง่าย

"พ่อคะ" เธอถาม บ่นช้าลงขณะที่พวกเขาผ่านร้านอาร์เซอร์และบราวน์
"จะ ลูกรัก"

"พ่อจะทำยังไงคะถ้าพ่อมีความคิดที่เจ๋งที่สุดเรื่องของขวัญวันเกิดและรู้ว่า
คนที่พ่อ...เอ่อ...จะซื้อของให้เขา จะชอบมันมาก ๆ ถึงแม้ว่าตอนนี้เขาจะคิดว่า
เขาไม่อยากจะของขวัญนั้นเลย พ่อยังจะซื้อไหมคะ"

ยูจิน บราวน์เกาศีระขณะจนผมยุ่ง เขาทำแบบนี้เมื่อไรก็ตามที่สับสน

"ลูกจะซื้อของขวัญให้พ่อหรือ" เขาถามพลางขมวดคิ้ว

"เปล่าค่ะพ่อ ก็แค่คำถามสมมตินะคะ..."

"ถ้าอย่างนั้นลูกก็ไม่ได้จะซื้อของขวัญให้พ่อหรือ เพราะลูกก็รู้ว่าพ่อชอบ
ของขวัญ!"

"เปล่าค่ะพ่อ! ขอร้องละคะ ตอบมาเถอะ!"

ยูจินหัวเราะ "ตกลงจะ ลูกรัก แต่คำถาม สมมติ ของลูกมันคิดตามยาก
สักหน่อย..."

"ถ้าอย่างนั้นพ่อก็จะไม่...ซื้อ...ของขวัญนั้นหรือคะ" เธอกระตุ่น

"ไวโอเลต พ่อไม่ได้พูดอย่างนั้น ลูกทำอะไรก็ตามที่ลูกคิดว่าถูกต้องเถอะ
ลูกตัดสินใจได้ดี ลูกรัก พ่อแนะนำให้ลูกเชื่อตัวเอง ถ้าเพื่อนคนนี้เป็นเพื่อนที่ดี
เขาก็จะรู้ว่าลูกให้ของเขาด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม ความคิด
ต่างหากที่สำคัญ ลูกรัก...ถึงยังไงใครๆ ก็ชอบของขวัญกันทั้งนั้น!"

"ขอบคุณค่ะ พ่อ" ไวโอเลตยิ้ม บ่นนำหน้าอีกครั้ง

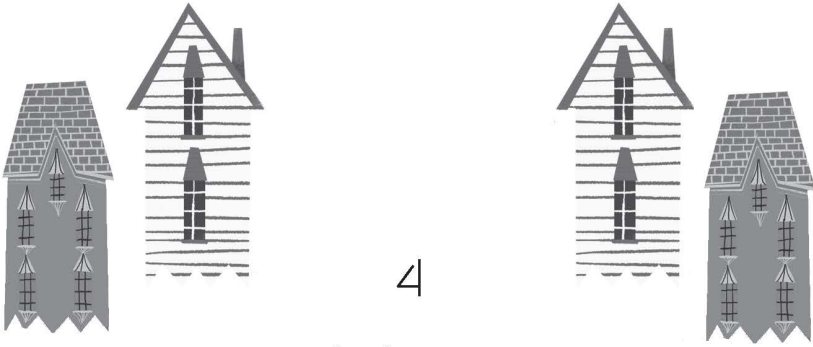
ไวโอเลตชั้นบันไดไปเข้านอนในคืนนั้น เธอตัดสินใจได้แล้ว

แม่ของเธอเชื่อเรื่องโชคกลางอย่างเช่นชนนทหรือนกโรบิน และถึงแม้พ่อจะ

ไม่คิดว่ามันเป็นวิทยาศาสตร์เลยสักนิด แต่ส่วนหนึ่งของไวโอเล็ตเชื่อเรื่องนี้เหมือนกัน การได้เห็นทอมคีนี่หลังจากตลอดเวลาที่ผ่านมา และใกล้จะถึงวันเกิดของฝาแฝดขนาดนี้ จะต้องเป็นलगแน่ๆ มาคิวลาอยากให่วิโอเล็ตพาครอบครัวของหล่อนกลับมาอยู่ด้วยกัน

และถึงอย่างไรก็เหมือนที่พ่อของเธอว่าไว้ ใครๆ ก็ชอบของขวัญ!

ตัวอย่าง

4

คำสัญญา

ไวโอเล็ตวิ่งลงบันไดอย่างตื่นเต้นตอนเช้าวันรุ่งขึ้น อาจเป็นเพราะว่าวันนี้คือวันศุกร์ หลังจากวันนี้เธอจะไม่ต้องเจอหน้ามิสซิสสมุตดีตลอดสัปดาห์ แต่ก็อาจเป็นเพราะว่าเธอตัดสินใจได้แล้วและจะลงมือทำ

วันเกิดของเด็กชายคือวันที่ยี่สิบสาม อีกแค่วันเดียว ถึงจะกระชั้นแต่เธอจะทำสุดความสามารถเพื่อหาทอมให้เจอก่อนวันนั้น

"อารมณ์ดีจริงนะจ๊ะ ลูกรัก" โรสยิ้มพลางเงยหน้าขึ้นจากขนมปังปิ้งที่กำลังขูดส่วนที่ไหม้ ออก "ดีใจที่เป็นวันศุกร์หรือจ๊ะ"

"อะไรประมาณนั้นคะแม่"

ไวโอเล็ตจะไม่บอกอะไรพ่อแม่ทั้งนั้น ยังไม่บอก พ่อมักดูเธอที่ไปยุ่งเรื่องคนอื่น และเธอค่อนข้างแน่ใจว่าพ่อจะคิดว่าเรื่องของเด็กชายไม่ใช่เรื่องที่จะเข้าไปแทรกแซง

เธอเปิดตู้เย็นมองหาขนม พ่อ นั่งอยู่ที่โต๊ะในครัว กำลังอ่านเอกสารอย่างจดจ่ออีกครั้ง

"พ่อเป็นอย่างนั้นตั้งแต่ตอนแม่ตื่นแล้ว บางทีพ่อก็เป็นเพื่อนที่ดึ้นะ ลูกรัก!
เรื่องนี้ก็วิทยาศาสตร์อะไรนั่นที่หายไปอีกแล้ว" แม่ถอนหายใจ นั่งลงตรงข้ามพ่อ

"ไม่ใช่ในวิทยาศาสตร์แค่คนเดียววะ ไรส" ยูจินประกาศ กัดขนมปังบั้งบั้ง
"ตอนนี้มีคนอื่นๆ หายไปอีก พวกนี้เป็นคนฉลาดที่สุดในโลกเลยละ"

"ฉันนึกว่าคุณบอกว่าพวกเขาเกษียณแล้วซะอีก ยูจิน ถ้าอย่างนั้นพวกเขา
ก็เคยเป็นคนฉลาดที่สุดในโลกนะสิ!"

"ถ้าเคยเป็นแล้วก็กันไปตลอดนั่นล่ะจ๊ะ ไรส! ที่จริงแล้วเรื่องนี้ก็แปลกนะ
ตอนนี้หายไปสี่คนแล้ว และทุกคนก็ถูกพาตัวไปจากบ้านตอนกลางดึก"

ยูจินชี้ภาพขาวดำเป็นดวงดวงบนกระดาษ ชายสองคนและหญิงสองคน
จึงออกมาจากหน้ากระดาษ พวกเขาดูแก่ครวปครวยา ขนจุมของชายคนหนึ่ง
ยาวเกือบถึงริมฝีปากบน

"แต่ละคนมีคุณูปการมหาศาลต่อสังคมและต่อการเข้าใจโลก!" พ่อพูดต่อ

"คนฉลาด" ไรสพิมพ์ "ฉันไม่แน่ใจนะว่าอยากให้เป็นใครๆ จดจำฉันแบบนี้
รีเปล่า! การมีคนจำว่าเราใจดี ใฝ่ใจ หรืออะไรแบบนี้ไม่ได้ดีกว่าหรือคะ"

"แต่ทำไมถึงมีคนอยากลักพาตัวนักวิทยาศาสตร์พวกนี้ล่ะคะพ่อ พวกเขา
ดูแก่หง่าเหวอกเลย!" ไวโอเล็ตเอานิ้วจิ้มกระดาษ

"อายุเป็นเพียงตัวเลขนะ ลูกรัก นักวิทยาศาสตร์พวกนี้เป็นเพื่อนเก่ากัน
ในนี้บอกว่าพวกเขารู้จักกันที่มหาวิทยาลัยเฮเกล ที่พวกเขาทำงานสมัยรุ่งเรือง
พวกเขาเป็นคนดังในยุคนั้นเลย พ่อยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้เรียนกับพวกเขา
คนใดคนหนึ่งเลยละ!"

"นักวิทยาศาสตร์คนดัง! แหม ฉันได้ยินมาหมดแล้วล่ะคะ" ไรสหัวเราะ
ทาเนยบนขนมปังบั้งที่ซูดอกแล้วครึ่งหนึ่ง "เอาเถอะ เมื่อคืนลูกทำโครงการเสร็จ
ใหม่จ๊ะ ลูกรัก"

"คะ หนูทำที่บ้านเด็กชาย ทำนานหน่อย เขาไม่ชอบคณิตศาสตร์!" ไวโอเล็ต
หลบสายตาแม่และก้มลงมองขนม

"คณิตศาสตร์มีอยู่ทุกที่นะ ลูกรัก" ยูจินขำเสียงขึ้นมองจากทีวี "บอก
เด็กชายให้มองหามันนอกหนังสือดูสิ แล้วเขาอาจจะเห็นว่ามันน่าสนใจ คณิตศาสตร์"

อยู่ในธรรมชาติ ลองดูดอกทานตะวันหรือวิธีที่ต้นไม้แตกกิ่งก้านลี พวกมันใช้สมมาตรเชิงตัวเลขแบบที่เรียกว่าลำดับฟีโบนัชชี ตัวเลขแต่ละตัวในลำดับถูกกำหนด..."

"หนูไปโรงเรียนสายแน่เลย" ไวโอเลตลุกพรัดขึ้นก่อนที่ยูจินจะได้เริ่มบทเรียนจริงๆ "แต่หนูจะบอกเขาอะ มันฟังดู...อะแหม่ม...น่าสนใจมาก"

ไวโอเลตคว้ากระเป๋าขึ้นจากพื้นและมุ่งหน้าไปที่โถง ประตูหน้ากระแทกปิดตามหลังขณะที่เธอเดินย่ำตัดพื้นกรวดอ้อมตัวบ้าน เธอจูงจักรยานที่ฟังผนังกรวดออกมาแล้วปั่นไปโรงเรียน

ไวโอเลตไปถึงเร็วกว่าปกติ หวังว่าจะทำโครงการที่เธอควรทำเมื่อคืนนี้ให้เสร็จ เด็กชายนั่งหมั่น ๆ อยู่บนม้านั่งยาวรอบขอบลาน โกงโค้งอยู่เหนือสมุดอย่างจดจ่อคร่ำเคร่ง เห็นได้ชัดว่าเขาก็คงไม่ได้ทำเหมือนกัน

"ฉันตั้งใจจะทำโครงการตอนที่กลับถึงบ้านเมื่อคืนแต่ลืมสนิทเลย" เธอบ่นหยิบสมุดการบ้านออกมา

"ไอ้ เยี่ยมเลย" เขายิ้ม "เราทำด้วยกันได้!"

"ไม่ได้นะ เด็กชาย! เธอต้องทำเองสิ! มีสติสมุดดีจะรู้ถ้าเราช่วยกันทำ"

"เถอะน่า ไวโอเลต เธอก็รู้ว่าวิชาเลขฉันไม่เอาไหน"

"เธอจะไม่เก่งขึ้นหรือถ้าเธอไม่ทำเอง! พ่อบอกว่าเธอควรมองดูธรรมชาติ เธออาจจะชอบเลขมากขึ้นก็ได้ อะไรสักอย่างเกี่ยวกับดอกทานตะวันและลำดับฟีบเบอร์"

"ลำดับฟีโบนัชชี" จู๊ จู๊ แจ็กก็ปรากฏตัวขึ้นเหนือพวกเธอ "พวกเธอกำลังเรียนเรื่องนี้กับมีสติสมุดดีหรือ ฉันว่ามันเจ๋งมากเลย โลกนี้พิลึกมากในแบบเจ๋งๆ! ฉันหมายความว่าทั้งหมดเป็นไปตามแบบแผน รู้ไหม ทั้งธรรมชาติและทุกอย่างเลยละ ฉันพนันว่ามนุษย์ก็เป็นเหมือนกัน ฉันต้องค้นเรื่องนี้ ฉันแน่ใจว่าต้องมีหนังสือเรื่องนี้ที่ไหนสักแห่ง"

แจ็กเป็นอดีตเด็กกำพร้าเช่นกันและเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเด็กชายที่แดนไร้ผู้ครอง เมื่อเพอร์เฟกต์ล่มสลาย เขากลับไปอยู่กับครอบครัว และตั้งแต่นั้นได้ผจญภัยเพื่อช่วยเมือง ตอนนี้เขาก็เป็นเพื่อนของไวโอเลตด้วย แจ็กไม่เหมือน

เด็กชายตรงที่เขารักหนังสือ การเรียน โรงเรียน และดูจะรู้ทุกสิ่งที่มีหัวเกี่ยวกับทุกอย่าง

"แจ็กคนนี่ที่ฉันต้องการ!" เด็กชายยิ้ม "นายทำโครงการให้ฉันได้ไหม"

"ไม่ได้นะ! ไวโอเลตดู "อย่านะ แจ็ก เขาต้องทำเอง!"

"ขบใจ!" เด็กชายตอบ "ฉันจะจำไว้ถ้าครั้งหน้าเธอขอให้ช่วย!"

"ฉันชอบทำการบ้านของคนอื่น" แจ็กตอบ รับสมุดการบ้านที่เด็กชายส่งให้ขณะนั่งลงบนม้านั่ง

"ดูสิ ฉันช่วยเขาซะ!" เด็กชายยิ้มเยาะ

"มีใครอยากทำการบ้านให้ฉันบ้างไหม" แอนนา นั้นนัทถาม มาสมทบกับสามสหยา "เมื่อคืนนี้ฉันไม่มีเวลาทำเพราะว่าฉัน..."

"แอบออกไปข้างนอกอีกแล้วหรือ" เด็กชายยิ้ม

แอนนาเด็กกว่าไวโอเลตสองสามปีและเป็นเด็กกำพร้าที่แดนไร้ผู้ครองเด็กชายกับแจ็กปกป้องเธอเหมือนเป็นพี่ชาย ไวโอเลตคิดอยู่เสมอว่าแอนนาไม่ต้องการให้ใครมาปกป้อง เด็กหญิงตัวน้อยเป็นคนกล้าหาญที่สุดคนหนึ่งที่เธอรู้จัก แอนนามักแอบออกจากบ้านไปสำรวจเมืองตอนกลางคืน เป็นนิสัยที่ติดมาจากแดนไร้ผู้ครอง หลังจากเพอร์เฟกต์ล่มสลาย แอนนากลับไปอยู่กับครอบครัวเช่นกัน แมเดลีน แม่ของเธอเป็นสมาชิกคณะกรรมการของเมือง

"เธอล้อฉันไม่ได้หรอก เด็กชาย" แอนนาตอบเป็นเชิงออกตัว "ฉันเห็นเธอแอบไปที่ถนนลึมเลื่อนเมื่อคืน!"

"ฉันเปล่าล่ะ" เด็กชายตอบอย่างสับสน

"เธอไป แลมเธอไม่สนใจฉันด้วยตอนที่ฉันเรียกเธอ!"

"ไม่ใช่ฉันนะ เธอแน่ใจหรือ แอนนา"

"แน่สิ" เด็กหญิงผมบลอนด์พยักหน้า

"บางทีอาจจะ...เอ่อ...อาจจะเป็นหอมหรือเปล่า" ไวโอเลตพูด ระมัดระวังที่จะเปิดประเด็นนี้

ถ้าเธอเห็นฝ่าแฝดของเด็กชายเมื่อคืนนี้ก็เป็นไปได้ที่แอนนาจะเห็นเหมือนกัน บางทีเขาอาจไปเยี่ยมหลุมศพของมาคิลาอีก มาคิลาถูกฝังไว้ที่สุสานของเมือง

เลยโรงเรียนไป และเขาต้องผ่านถนนลึมเลือนเพื่อไปที่นั่น

"อย่าบอกนะว่าเขากลับมาแล้ว" แจ็กเงยหน้าขึ้นจากสมุดของเด็กชายที่เขาเขียนอยู่

"เขาไม่ได้กลับมา!" เด็กชายกล่าวพลางยืนขึ้น

"แต่ถ้าไม่ใช่เธอ" แอนนาตอบ "ก็ต้องเป็นทอม มันมีตจันก็เลยไม่เห็นตาของเขา เธอ — จันหมายถึง *ทอม* ไปที่บ้านเก่าที่กำลังจะพังตรงสุดถนนลึมเลือน จันเคาะประตูและบอกว่าเป็นจันเอง แต่เธอ — จันหมายถึง *เขา* ไม่ตอบ จันรำคาญเธอนิดหน่อย แต่ตอนนี้จันรู้แล้วว่า *เป็นเขา* จันยกโทษให้เธอนะ เด็กชาย!"

"บ้านหลังไหน ตอนก็โมงหรือ แอนนา" ไวโอเล็ตซัก

"ประมาณหนึ่งทุ่มละมั้ง เพราะจันแอบออกไปตอนที่แม่ไปประชุมคณะกรรมการ แม่มักออกไปเร็วเพื่อเตรียมตัว แม่จะโกรธถ้าจับได้ จันก็เลยทำเฉพาะตอนแม่ไม่อยู่ บ้านหลังที่เราเคยใช้ปีนขึ้นหลังคาแล้วข้ามกำแพงมาที่เพอร์เฟกต์นะ จันว่านะ หรือบางที่อาจจะเป็นหลังข้างๆ กัน หลังใดสักหลังนั้นละ!"

"เขากลับมาทำไมนะ" แจ็กดูกังวลจนหยุดเขียน "บางที่เราควรสืบดูสักหน่อย ถ้าเกิดว่าเขาพยายามช่วยเอเดเวิร์ดกับจอร์จนี่ละ จันฟังแล้วไม่ชอบเลย!"

เอเดเวิร์ดกับจอร์จ อาร์เซอร์ถูกขังไว้ที่หอนาฬิกาของศาลากลางเมืองตั้งแต่พวกเขาพยายามยึดเมือง ที่ห้องซึ่งขึ้นใต้ดินของอาคารหินเก่าหลังเดียวกันซึ่งพวกเขาตรวจตรา กลุ่มอาชญากรโหดร้ายร่างกำยำที่ช่วยคุณแม่ควบคุมเพอร์เฟกต์ไว้ด้วย

ไวโอเล็ตไม่ได้กังวลแบบเดียวกับแจ็ก เอเดเวิร์ดกับจอร์จถูกขังอยู่ พยาบาลพอวิก็ยังคงลอยนวล แต่ไม่มีใครคิดว่าหล่อนจะทำอะไรได้มากนักด้วยตัวคนเดียว แปลงดอกไม้ลูกตาที่ใช้เป็นระบบรักษาความปลอดภัยทั่วเมืองยังคงใช้งานอยู่และวิลเลียม อาร์เซอร์คอยตรวจดูหน้าจอขนาดเล็กในศูนย์ควบคุมที่เรียกว่าสมองเป็นประจำทุกวัน สมองเป็นกล่องสีดำขนาดเล็กประมาณเฟิงเก็บอุปกรณ์ทำสวน ตั้งอยู่ข้างศาลากลางเมืองบนถนนเอเดเวิร์ด ในนั้นเต็มไปด้วยหน้าจอเล็กจิ๋วที่เชื่อมกับดอกไม้ลูกตาทุกดอกในเมือง บันทึกทุกอย่างที่พวกมันเห็น นี่เป็นครั้งแรกหลังจากนานมากแล้วที่ไวโอเล็ตรู้สึกว่ามีเมืองปลอดภัยจริงๆ และฝันร้ายเก่าๆ

ของเธอล้วนหายไป

"เขาช่วยพวกนั้นหนีไม่ได้ ต่อให้พยายามก็เถอะ พ่อบอกว่าไม่มีใครเข้าหรือออกจากศาลากลางได้โดยที่ไม่ถูกจับ" เด็กชายกล่าว

"ทอมก็เคยเข้าออกเมืองมาแล้วนี่นา ตอนนั้นดอกไม้ลูกตาไม่เห็นเขา" แอนนาตอบ "เขารบจนลัญญาณ จำได้ไหม"

"พ่อแก้ปัญหานั้นแล้ว!" เด็กชายพูดอย่างฉุนเฉียว รับผิดชอบมาจากแจ็ก

"บางทีทอมอาจไปเยี่ยมแม่ของเธอนะ เด็กชาย" ไวโอเล็ตกระซิบอย่างระมัดระวังอีกครั้ง "บางทีเขาอาจอยากได้ครอบครัวจริงๆ กลับมา"

เด็กชายจ้องเธอเขม็งขณะยัดสมุดใส่กระเป๋า

"ฉันว่าไม่หอรอก" เด็กชายตอบอย่างเย็นชา เขาหันไปทางประตูโรงเรียนและหายเข้าไปข้างในโดยไม่พูดอะไรอีก

"ฉันว่าเขาไม่อยากพูดถึงน้องชายนะ!" แอนนาหน้าแดงขณะมองคนอื่น ๆ

"แต่เราควรรู้ให้ได้ไม่ใช่หรือว่าทอมกลับมาทำอะไรที่นี่" ไวโอเล็ตถามคนอื่น ๆ "บางทีคราวนี้เขาอาจอยากเป็นเพื่อนเราหรือเปล่า"

"ทำไมเขาลึงจะอยากเป็นเพื่อนเราล่ะ และถึงยังไง ต่อให้เขาอยากเป็น เขาก็ไม่สมควรมีเพื่อนหอรอก เธอลืมไปแล้วหรือว่ามาคิวลตายเพราะเขา" แจ็กโกรธ

"ไม่จริงนะ ฉันอยู่ที่นั่น ฉันเห็นเหตุการณ์ พอวิกคือคนที่ปลักมาคิวลจนหัวกระแตก ทอมดูเศร้ามาก เขาส่งเด็กชายคืนให้เธอนะแจ็ก เธอจำไม่ได้หรือ"

เด็กชายรุ่นโตกว่าถอนหายใจ "ฟังนะ บางทีเราอาจควรปล่อยเรื่องนี้ไปถึงยังไงเขาก็เป็นน้องของเด็กชาย มันไม่ใช่ธุระของเรา"

"นอกจากว่าเขาจะก่อปัญหาอีกใช้ไหม" แอนนายืนกราน "อย่างน้อยเราก็ควรบอกวิลเสียใหม่ว่าฉันเห็นเขา เผื่อไว้ก่อนนะ"

"ไม่" ไวโอเล็ตพูด สายศีรษะ เธอไม่อยากให้ใครทำให้ทอมกลัวจนหนีไป เธอต้องคุยกับเขาก่อน

"ไวโอเล็ตพูดถูก" แจ็กพูดขณะที่กริ่งเข้าเรียนดังขึ้น "เราไม่ควรทำให้เด็กชายหรือวิลเสียมกั้มใจถ้าไม่จำเป็น ถ้าทอมเผลอมาอีกและก่อปัญหา เราค่อย

บอกเขา แต่จะไม่บอกก่อนหน้านั้น สัญญานะ แอนนา"

เด็กหญิงตัวน้อยพยักหน้าช้าๆ ขณะที่แจ็กยืนขึ้นปิดกางเกงก่อนมุ่งหน้าเข้าไปในโรงเรียน เด็กหญิงสองคนเดินตามไปเงียบๆ

ไวโอเล็ตเพิ่งนั่งลงที่โต๊ะตอนที่มิสซีสมุดตีโครมครามเข้ามา สวมเสื้อคาร์ดิแกนสีแดง เสื้อเชิ้ตใหม่เอี่ยมสีเขียว และกระโปรงสีน้ำเงินสะอาดเอี่ยม เธอชี้คำถามการบ้านที่เขียนด้วยชอล์กไว้แล้วบนกระดานและเริ่มเรียกให้ตอบทีละคน ขณะที่เบียทริซ พริม เด็กหญิงที่น่ารำคาญที่สุดในชั้นกำลังแสดงความอัจฉริยะของเธอ เด็กชายโหม่ตัวมายนสะอึกไว้กับโต๊ะไวโอเล็ตและกระซิบ

"ฉันรู้จักเธอนะ ไวโอเล็ต เธอย่างวางแผนอะไรทั้งนั้นจะดีกว่า ไม่ว่าทอมมาทำอะไรที่นี่ อย่าไปยุ่ง ถึงยังงี้อีกไม่นานเขาก็คงหายไปอีก"

"ฉันไม่ได้วางแผนอะไรทั้งนั้น!"

"เธอสัญญาใหม่ล่ะ" เด็กชายจ้องเธอตรงๆ

ไวโอเล็ตไขว้นิ้วไว้ข้างหลังและพยักหน้า เธอเคยเห็นเบียทริซทำอย่างเดียวกันนี้ตอนที่เพื่อนคนหนึ่งขอให้เธอสัญญา หลังจากนั้นเบียทริซบอกว่าการไขว้นิ้วทำให้ข้อตกลงเป็นโมฆะ

ไวโอเล็ตไม่ชอบโกหกเด็กชาย แต่จะนับเป็นการโกหกจริงหรือในเมื่อเธอทำไปเพื่อเขา เธอรู้ว่าเขาต้องการน้องชาย แต่เขาอาจยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรครอบครัวก็คือทุกสิ่ง อย่างน้อยแม่ของเธอก็บอกอย่างนั้น

ไวโอเลตหมายมั่นปั้นมือว่าจากนี้ไป
 จะได้ใช้ชีวิตสงบสุขเรียบง่ายในเมืองเพอร์เฟกต์
 แต่กลับต้องเจอเรื่องยุ่ง ๆ ไม่หยุดหย่อนเสียที

- ✔ นักวิทยาศาสตร์หายไปอย่างลึกลับ
- ✔ เขาวงกตสุดประหลาด
- ✔ ปราสาทล่องหน
- ✔ ผาแผดของเพื่อนรักทำตัวลึบ ๆ ล่อ ๆ

วันเกิดของเด็กชายใกล้เข้ามาทุกที
 ทว่าแทนที่จะได้ฉลองกันให้สนุกสนาน
 สิ่งประหลาดสารพัดกลับชวนให้วิตกกังวล

- ✔ กระจาดขโมยไม้ปริศนา
- ✔ นางพยาบาลสติเฟื่อง
- ✔ กองทัพขอมบี้นุกยึดเมือง!

ปีศาจจากการผจญภัยที่ระทึกใจที่สุดของคุณแห่งเมืองพิลึก
 คราวนี้ทั้งคู่อะเอาตัวรอดอย่างไร
 กองทัพขอมบี้นี้มันเรื่องคอขาดบาดตายเชียวนะ!

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

นวนิยายแปล แฟนตาซี
 ราคา 265 บาท

ISBN 978-616-04-4848-7

9 786160 448487

↑ อย่าลืมเล่ม 1 นะ!

↑ อ่านเล่ม 2 ด้วยล่ะ!